

του, ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος, ἀντήχησεν ἡ κραυγὴ Vive Victor Hugo!.. Τότε εἶδον δάκρυ νὰ κυλίῃ ἐπὶ τῆς παρειᾶς του καὶ ἀνήγειρε τὴν χεῖρα τρέμουσαν ἵνα τὸ σπογγίσῃ. Ἐφαίνετο λίαν συγκεκινημένος βλέπων τὴν λατρείαν ἣν καὶ ἐπὶ τοῦ ξένου ἐδάφους οἱ συμπολιταὶ του τρέφουσι δι' αὐτόν. Ὅτε αἱ φωναὶ τοῦ πλήθους κατέπαυσαν ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ· ἡ φωνὴ του δὲν ἔφθανε μέχρις ἡμῶν, ἀν καὶ ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ τονίσῃ τοὺς λόγους του· δὲν ἤκουσα εἰμὴ ὀλίγας λέξεις, ποῦ καὶ που, καὶ δὲν ἤδυνήθη νὰ συλλάβω τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων του, ἀλλ' ὅτε ἐν τέλει, ἀνυψῶν πάσῃ δυνάμει τὴν φωνήν, ἐφώνησε Vive la Republique! δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τί ἠσθάνθη, καὶ ὁ πῖλός μου δὲν εὐρέθη πλέον εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἀνυψωμένος ἐν τῇ χειρὶ μου καὶ ὡσεὶ ζητῶν νὰ πτερυγίσῃ πρὸς τὰ ὑψηλά. Ὁ Οὐγγὼ δὲν εἶνε μόνον ὁ μέγας τοῦ αἰῶνος ποιητῆς ἀλλὰ καὶ μέγας τῆς Γαλλίας πολίτης. Ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰργάσθη, ἐπάλαισεν, ἐδιώχθη, τρέφων πάντοτε διακαῆ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐξακολουθῶν τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνα. Δύο καὶ μόναι λέξεις ἐξερχόμεναι τῶν χειλέων του πολλάκις ἀνεζωπύρωσαν τὸ φρόνημα χιλιάδων συμπολιτῶν του, καὶ ἐνέπνευσαν νέον θάρρος εἰς τοὺς ἐργαζομένους ὑπὲρ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐδραιώσεως τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Οὕτω καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τῆς Γαλλικῆς ἐκείνης ὁμηγύρεως ὑπῆρξεν ἀκράτητος καὶ ζητωκραυγαὶ παρατεταμέναι ἐπηκολούθησαν τοὺς λόγους του.

Εἶνε ἀξία τῶνόντι θαυμασμοῦ τοιαύτη λατρεία πρὸς τὴν μεγαλοφυΐαν. Δὲν ἐπευφήμει τὸ ἐνθουσιῶδες ἐκεῖνο πλῆθος μέγαν καὶ ἰσχυρὸν πολιτικόν, οὐδ' ἐνδοξον στρατηγόν, ἀλλ' ἀπλοῦν τοῦ πνεύματος ἐργάτην ὅστις ἐπὶ ἐξήκοντα καὶ πλέον ἔτη δὲν ἐκουράσθη δημιουργῶν κόσμους ἰδεῶν, δὲν κατεβλήθη προασπίζων διὰ τῆς γραφίδος του τὴν δημοκρατίαν.

Οὕτω εὐαρέστως καὶ ἐν τοιαύταις συγκινήσεσι διηλθον τὴν χθὲς ἡμέραν, ἅς δὲν ἐκρατήθη νὰ μὴ σοὶ μεταδώσω.

Σός.

ΤΙΜΟΔΩΡΩΝ Ε. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Γενεύη 8/20 Αὐγούστου 1883.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ μόνος, βλέπων πάντοτε τὸν σάκκον.
Εἶνε ἐδῶ! — Νεκρός! Καὶ ὅμως ἤθελα
Νὰ τὸν ἰδῶ!

(ψηλαφῶν τὸν σάκκον)

Ἄλλ' εἶνε ἀδιάφορον,

Βεβαίως εἶν' αὐτός. — Ναί, τὸν αἰσθάνομαι

Ἐπὶ τὸν σάκκον τοῦτον. — Διὰ τοῦ ὑφάσματος

Ἴδου οἱ πτερνοστῆρες του ἐξέρχονται.

Εἶνε αὐτός!

(στρεφόμενος καὶ πατῶν ἐπὶ τοῦ σάκκου)

Καὶ τώρα, κόσμε, βλέπε με.

Ἐμπρός σου ἔχεις ἓνα γελωτοποιόν,
Καὶ ἓνα ἀνακτα! — Καὶ ποῖον ἀνακτα!
Τὸν πρῶτον πάντων καὶ τὸν ὑψιστον! Ἴδου
Κρατῶ αὐτὸν ὑπὸ τοὺς πόδας μου, αὐτὸς
Ἐκεῖνος εἶνε. Ἐχει δὲ ὡς μνημὰ του
Τὸν Σηκουάναν καὶ τὸν σάκκον σάβανον.
Τίς ὅλα ταῦτα ἐπραξε;

(σταυρῶν τοὺς βραχίονας)

Μόνος ἐγώ!

Ἄχι, νὰ τὸ πιστεύσω εἶν' ἀδύνατον
Ἄτι τοιοῦτον ἦρα θρίαμβον, καθὼς
Οὐδὲ ὁ κόσμος θὰ πιστεύσῃ αὐριον.
Τὸ μέλλον τί θὰ εἶπῃ; Ποῖαν φοβερὰν
Θὰ παραγάγῃ εἰς τὰ ἔθνη ἐκπληξιν
Ἐν γεγονὸς τοιοῦτον! Πόσον εὐκόλα
Μᾶς ἀφαρπάξεις, Τύχη, σὺ ἦτις ἐδῶ
Μᾶς ἔρριψες! Πῶς! ἐν παρμέγιστον λοιπὸν
Τῶν ἀνθρωπίνων μεγαλείων, εἰς Θεός,
Ἄφ' οὐ ἀθανασία μόνον ἔλειπεν,
Εἰς τῆς Γαλλίας βασιλεύς, ὅστις πολὺν
Ἐν τῇ ψυχῇ του εἶχεν ἐνθουσιασμόν,
Ἄτι τοῦ Καρόλου Πέμπτου ἀντιμέτωπος,
Φραγκῖσκος ὁ τοῦ Βαλοᾶ, ὁ νικητῆς
Ἐν τοῖς πολέμοις, ὅστις μετὰ τὸ βῆμά του
Τὰ τεῖχη ἀπὸ βάρων ἔσειεν,

(Βροντᾶ)

Αὐτός

Ἄτις τὴν νύκτα κατ' ἀλλήλων τοὺς στρατοὺς
Θορυβῶδῶς ἐξώθει, κ' εἶτα τὴν αὐγὴν
Μὲ χεῖρας αἰμοφύρτους ἐκ τριῶν ξιφῶν
Ἐκράτει μόνον ἐν τεμάχιον, αὐτὸς
Ἄτις βασιλεύς, ὁ ἀνθρωπος τοῦ Μαρινιάν,
Ἄτις τὴν οἰκουμένην μετὰ τὴν δόξαν του
Ἐκλείσσε, πῶς ἀποτόμως, ὦ Θεέ,
Θέλει ἐκλείψῃ! Μ' ὄλον του τὸ ὄνομα,
Τὸν θόρυβόν του, τῶν κολάκων τὴν αὐλήν
Καὶ τὴν ἰσχύν του, ὡς παιδίον ἐκθετον
Ἄτις ἀφῆκε, ἀνηράγη ἐν νυκτὶ
Τρικυμῶδει ἀπὸ ἓνα ἀγνωστον!
Πῶς! ἡ αὐλή ἐκείνη, τὸ βασιλεῖον
Καὶ ὁ αἶψ, παρῆλθον ὡς καπνός! Αὐτός
Ἄτις βασιλεύς, οὐτινος ἦτο ἡ ζωὴ
Αὐγὴ ὡραία, ἔσβυσεν, ἐξέλιπεν,
Διεσκορπίσθη εἰς τὸν ἀνεμόν! Εὐθὺς
Ἄτις, παρῆλθε, καθὼς μία ἀστραπή!
Αὐριον ἴσως κήρυκες ἀνωφελῶς
Θὰ περιέλθουν πᾶσαν πόλιν, ἀφθονον
Δεικνύοντες χρυσίον, καὶ θὰ κράζωσιν
Εἰς τοὺς ἐπτοημένους διαβαίνοντας:
— Ἄνῃκει εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δυνήθη
Ν' ἀνεύρῃ τὸν Φραγκῖσκον Πρῶτον! — ὦ αὐτὸ
Εἶνε λαμπρόν!

(Μετά τινος στιγμᾶς)

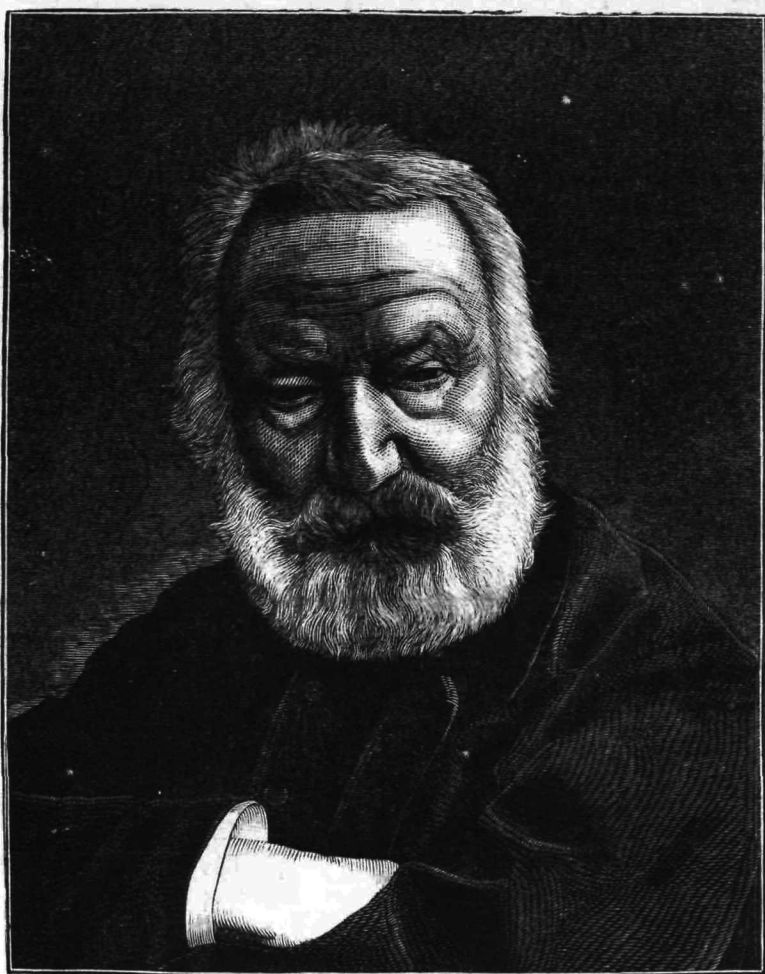
Ἄτις κόρη μου περίλυπος,

Ἴδου ἐτιμωρήθη οὗτος, ἰδοὺ ὅτι σὺ
Ἐξεδικήθης! Ἰὸσον ἐπεθύμησα
Τὸ αἷμά του! Μ' ὀλίγα χρήματα ἰδοὺ
Τὸν ἔχω!

(Κύπτων παραφόρως ἐπὶ τοῦ πτώματος)

Κ' ἠτιμασμένην μοῦ ἀπέδωκες αὐτήν
Καὶ δυστυχῆ! Ἔ, μὲ ἀκούεις τὸ λοιπόν;
Παράδοξον δὲν εἶνε; ναί, εἶμαι ἐγὼ
Ὅστις ἐδῶ καγχάζω κ' ἐκδικοῦμαι. Ἄ!

Προσεποιούμην ὅτι ἐλησμόνησα



ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΓΩ

Εἰκὼν τοῦ κ. Γ. Οἰκονόμου βραβευθεῖσα ἐν τῇ τελευταίῳ
διαγωνισμῷ τοῦ Πολυτεχνείου (ἴδε σελ. 146)

ὦ κακοῦργε! Τώρα δύνασαι
Νὰ μὲ ἀκούσης! Ἦρπασες τὴν κόρην μου,
Ἦτις ἀξίζει περισσότερο πολὺ
Τοῦ στέμματός σου, ἢ ὅποια εἰς τινὰ
Κακὸν δὲν ἔπραξε· μοῦ τὴν ἐφθόνησες

Καὶ σὺ ἀπεκοιμήθης!—Καὶ ἐπίστευες—
Ἄνόητε!—πῶς ἐξαντλεῖται ἡ ὀργή
Ἐνός πατρὸς εὐκόλως! — Ὅχι! εἰς αὐτήν
Τὴν μεταξύ μας πάλην, πάλην ἀσθενοῦς
Πρὸς ἰσχυρόν, ὁ ἀσθενὴς ἐνίκησεν.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἔλειχε τοὺς πόδας σου
 Σοῦ κατατρώγει τὴν καρδίαν! Σὲ κρατῶ!
 (κύπτων ἐπὶ πλέον ἐπὶ τοῦ σάκκου)
 Μ' ἀκούεις; εἴμ' ἐγώ, Ἴπποτα Βασιλεῦ.

(τύπτει τὸ πτώμα)
 Βλέπεις; ὅταν τὴν ψυχὴν
 Τὴν μᾶλλον ἠρεμοῦσαν ἢ ἐκδικησὶς
 Ὡθήσῃ, δὲν κοιμᾶται πλέον τίποτε



ἨΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ — ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΛΑΠΩΝΙΑΣ (Ἰδε σελ. 159.)

Ἐγώ, ἐκεῖνος ὁ τρελός, τὸ ἥμισυ
 Ἐκεῖνο τοῦ ἀνθρώπου, γελωτοποιός,
 Τὸ ζῶον τοῦτο τὸ ἀμφίβολον, πρὸς ὃ
 Ἐκραζες—Σκύλε!

Ἐντὸς αὐτῆς! Ὁ μᾶλλον τότε ἀσθενής
 Ἀνδρίζεται, ὁ πλέον δὲ οὐτιδανός
 Μεταμορφοῦται, ἢ ὀργῇ ἐκρήγνυται
 Τοῦ δούλου, τίγρις ἢ γαλῆ καθίσταται,

Ὁ γελωτοποιὸς δὲ δῆμιος!

(ἡμιγεϊρόμενος)
ὦ πῶς

Ἐπόθησα νὰ ἦτο δυνατόν, χωρὶς
Νὰ κινηθῆ διόλου, νὰ με ἤκουε!—

(κύπτων αὐθις ἐπὶ τοῦ πτώματος)

Ἐ, μὲ ἀκούεις; σὲ βδελύττομαι! Καὶ νῦν,
Εἰς τὸν πυθμένα ὑπάγε τοῦ ποταμοῦ,

Ὅπου πᾶν ἶχνος τῆς ζωῆς σου θὰ οὐρανοῦται,
Νὰ ἴδῃς μήπως εἰς τὸ κοιμητήριον
Τῶν Γάλλων βασιλέων κανὲν ρεῦμά του

Ἐπαναστρέψῃ πάλιν.

(ἐγειρόμενος)

Εἰς τὸν ποταμόν,

Φραγκίσκε Πρωῦτε!

(Δαμβάνει τὸν σάκκον ἐκ μιᾶς ἄκρας καὶ τὸν σῦρει εἰς τὸ χεῖ-
λος τοῦ ποταμοῦ. Καθ' ἣν στιγμήν τὸν ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ παρο-
χθίου περιτειχίσματος, ἡ Μαγελόνη ἀνοίγει μετ' ἐπιφυλάξεως
τὴν θύραν τῆς καλύβης καὶ παρατηρεῖ περὶ ἑαυτὴν ἀνησύχως.
Μὴ διακρίνουσα τινὰ, εἰσέρχεται καὶ ἐπανέρχεται μετὰ μίαν
στιγμὴν μετὰ τοῦ Βασιλέως, εἰς τὸν ὁποῖον διὰ νευμάτων ἐξηγεῖ
ὅτι οὐδεὶς πλέον εἶνε ἐκεῖ καὶ ὅτι δύναται ν' ἀπέλθῃ. Εἰσερχο-
μένης αὐτῆς, κλείει ἡ θύρα, ὃ δὲ Βασιλεὺς διέρχεται διὰ τοῦ
βάθους τῆς σκηνῆς, ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν, ἣν τῷ ἔδειξεν ἡ
Μαγελόνη. Ταύτη τῇ στιγμῇ ὁ Τριβουλέτος ἐτοιμάζεται νὰ ρίψῃ
τὸν σάκκον εἰς τὸν Σηκουάναν).

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ κρατῶν τὸν σάκκον

Ἐ, ἐμπρός!

(Ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Βασιλέως ψάλλοντος
τὸ γνωστὸν ᾄσμα του)

Ποία φωνή

Εἶνε αὐτή! ὦ φάσματα νυκτερινά,

Μ' ἐμπαίζετε;

(Στρέφεται καὶ τείνει τὸ οὖς ἐντρομος. Ὁ Βασιλεὺς
ἀκούεται ψάλλον ἔξω τῆς σκηνῆς)

Κατάρρα! Μὲ ἠπάτησαν!

Τὸν ἔχουν φυγαδεύσει, δὲν κρατῶ αὐτόν.

(Τρέχει πρὸς τὴν οἰκίαν, ἣς τινος μόνον τὸ ἄνω
παράθυρον εἶνε ἀνοικτόν)

Κακοῦργε!

(ἀναμετρῶν τὸ ὕψος ὡσεὶ θέλων ν' ἀναρριχηθῆ)

Εἶνε ὑψηλὰ πολὺ!

(ἐρχόμενος εἰς τὸν σάκκον)

Ἀλλὰ

Ποῖον ἐντὸς τοῦ σάκκου νὰ μοῦ ἔθεσεν

Ὁ δολοφόνος; Τίν' ἀθῶν;—Τρέμω...

(ψαύων τὸν σάκκον)

Ναί,

Εἶνε ἀνθρώπου σῶμα.

(Σχίζει τὸν σάκκον κατὰ μῆκος διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του
καὶ παρατηρεῖ ἐν αὐτῷ ἐναγωνίως)

Ἀλλὰ τίποτε

Δὲν βλέπω! — Τόσον σκοτεινά!

(στρεφόμενος)

Εἰς τὴν ὁδὸν

Κανείς! Εἰς τὴν οἰκίαν οὔτε! Οὔτε φῶς!

(Στηρίζεται ἀπελπισ ἐπὶ τοῦ σάκκου)

Ἄς περιμείνω νὰ ἀστράψῃ!

(Ἀναμένει ἐπὶ τινὰς στιγμὰς θεωρῶν ἐντὸς τοῦ σάκκου,
ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξήγαγε τὴν Λευκὴν κατὰ τὸ ἥμισυ)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ΛΕΥΚΗ.

(Ἀστράπτει· ὁ Τριβουλέτος ἐγείρεται καὶ ὀπισθοχωρεῖ
ἐκβάλλων κραυγὴν φρενητιώδη)

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἡ κόρη μου!

Θεέ μου! Δυστυχία! εἶν' ἡ κόρη μου!

Ἡ κόρη μου! ἡ κόρη εἶνε τώρα!

(ψηλαφῶν τὴν χεῖρά του)

ὦ!

Ἐβράχ' ἡ χεῖρ μου! τίνος αἷμα εἶν' αὐτό;

— Ἡ κόρη μου!— ὦ χάνομαι! πλὴν ὄνειρον,
Φάντασμα μόνον εἶνε τοῦτο φοβερόν!

Ἄδύνατον! ἐκείνη ἀνεχώρησε,

Πρὸς τὸ Ἐβραὶ βαδίζει τώρα.

(γονυπετεῖ παρὰ τὸ σῶμα, προσηλῶν τοὺς

ὄφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν)

ὦ Θεέ!

Δὲν εἶνε ἀληθὲς πῶς εἶνε ὄνειρον

Φρικῶδες μόνον, ὅτι σὺ τὴν κόρην μου

Ἐπὶ τὰς πτέρυγὰς σου διεφύλαξες,

Ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε, ὦ Θεέ μου!

(Δευτέρα ἀστράπη ρίπτει ζωηρὸν φῶς ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσ-
ώπου καὶ τῶν κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς)

Ναί!

Ἐκείνη εἶνε! εἶν' αὐτή!

(ρίπτόμενος θρηνηδῶς ἐπὶ τοῦ πτώματος)

ὦ κόρη μου!

Παῖδιον, ἀποκρίσου, ἀποκρίσου μου,

ὦ! οἱ κακοῦργοι σὲ ἐδολοφόνησαν!

Ὅμιλε μου! Δὲν εἶνε ἄλλος τις ἐδῶ

Παρὰ ἡ φρικαλέα οἰκογένεια,

Θεὲ μεγάλε! λάλησε, ὁμίλει μου.

ὦ κόρη μου! ὦ κόρη!

(Ἡ Λευκὴ ὡσεὶ ζωογονηθεῖσα ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ

πατρὸς τῆς, ἡμιανοίγει τὰ βλέφαρα καὶ ὁμιλεῖ

διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης)

ΛΕΥΚΗ

Ποῖος μὲ καλεῖ;

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἔξω ἑαυτοῦ

Λαλεῖ! κινεῖται κάπως! ἡ καρδιά τῆς

Πάλλει, ἀνοίγει τῶμμά τῆς, Θεέ μου! ζῆ.

(Ἡ Λευκὴ ἡμιγεϊρεται· φέρει ὑποκάμισον, εἶνε καθημαγμένη
καὶ λυσικόμος. Τὸ κάτω τοῦ σώματος καλύπτει ὁ σάκκος)

ΛΕΥΚΗ

Ποῦ εἶμαι;

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ὑποστηρίζων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του

Μὲ ἀκούεις; λέγε, τέκνον μου,

ὦ μόνη εἰς τὸν κόσμον εὐτυχία μου,

Ἄναγνωρίζεις τὴν φωνὴν μου;

ΛΕΥΚΗ

Πάτερ μου!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἀγαπητὴ μου κόρη, τί σοῦ ἔκαμαν;

—Πόσον φρικῶδες εἶν' αὐτὸ μυστήριον!

Φοβοῦμαι νὰ σε ψάσω μὴ πονέσης, καὶ

Δὲν βλέπω. Ἐχεις κάπου, κόρη μου, πληγὴν;

Τὴν χεῖρά μου ὀδήγει.

ΛΕΥΚΗ μετὰ φωνῆς διακοπτομένης

Τὴν καρδίαν μου,

— Εἶμαι βεβαία, — ἤγγισεν ἡ μάχαιρα, —

ὦ, τὸ ἠσοθάνθην. . . . —

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ποῶς σὲ ἐκτύπησε;

ΛΕΥΚΗ

Εἰς ὅλα ἐγὼ ἔπταισα, — σ' ἠπάτησα. —

Ἀπειρώς τὸν ἠγάπων — θνήσκω — χάριν του.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ πεπρωμένον ἄκαμπτον! Ἐνέπεσεν

Εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου! Καὶ ὁ Ὑψιστος

Μὲ τιμωρεῖ! Ἄλλ' ὅμως, ἐξηγήσου μου,

Κόρη μου, λέγε, τί σοῦ ἔκαμαν;

ΛΕΥΚΗ θνήσκουσα

ὦ, μὴ

Μὲ ἀναγκάζεις νὰ λαλῶ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ καταφιλῶν αὐτὴν

Συγχώρει με.

Πλὴν νὰ σε χάσω, χωρὶς νὰ γνωρίζω πῶς!

Οἶμοι! ἡ κεφαλὴ σου κλίνει!

ΛΕΥΚΗ προσπαθοῦσα νὰ στραφῇ

Στρέψε με

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. . . πνίγομαι! . .

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἀνεγείρων αὐτὴν

Λευκὴ!

Λευκὴ! μὴ ἀποθάνης! . .

(στρεφόμενος ἐν ἀπελπισίᾳ)

ὦ, βοήθεια!

Κανεὶς ἐδῶ δὲν εἶνε; Καὶ θ' ἀφήσωσι

Νὰ ἀποθάνῃ οὕτω ἡ θυγάτηρ μου;

— Ἴδού, ὁ κῶδων τοῦ πορθμείου. Κορη μου,

Ἀγαπητὴ, δὲν δύνασαι μίαν στιγμὴν

Νὰ περιμένῃς, νὰ σοῦ φέρω ὕδωρ καὶ

Σημάνω ἵνα ἔλθῃ κάποιος;

(Ἡ Λευκὴ τῷ νεύει ὅτι εἶνε ἀνωφελές)

Ἄλλὰ

Δὲν θέλεις; — Πρέπει ὅμως. . .

(κράζων ἀπὸ τῆς θέσεώς του)

Ἄνθρωποι!

(Σιωπὴ πανταχοῦ. Ἡ οἰκία οὐδὲν προδίδει σημεῖον ζωῆς)

Θεέ!

Ἄφρωνος τάφος εἶνε ἡ οἰκὴ αὐτῆ!

(Ἡ Λευκὴ ἀγωνιᾷ)

Μὴ ἀποθνήσκῃς, θησαυρέ μου, κόρη μου,

Περιστέρα μου· ἂν μοῦ φύγῃς τίποτε

Δὲν θ' ἀπομείνῃ πλέον εἰς ἐμέ, Λευκὴ. . . .

Μὴ ἀποθάνης!

ΛΕΥΚΗ

ὦ!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐδῶ σὲ ἐνοχλεῖ

Ἡ χεὶρ μου, δὲν εἶν' ἀληθές; — Περιμένε

Ν' ἀλλάξω θέσιν. — Κάτι τι καλλίτερα

Δὲν εἶσαι οὕτω; — ὦ, δι' ὄνομα Θεοῦ,

Κράτησε τὴν πνοὴν σου, ἕωσοῦ κανεὶς

Μὰς βοηθήσῃ! — ὦ, κανεὶς δὲν βοηθεῖ!

ΛΕΥΚΗ διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης

Συγχώρησέ τον, πάτερ μου. . . Ὑγίαινε!

(Ἡ κεφαλὴ τῆς κλίνει)

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἐκσπῶν τὴν κόμην του

Λευκὴ! . . . Ἐκπνέει!

(Τρέχει πρὸς τὸν κῶδωνα τοῦ πορθμείου,

ὃν κινεῖ ὀρμητικῶς)

Φόνος! φόνος! τρέξατε!

(ἐπανερχόμενος πρὸς τὴν Λευκὴν)

Λευκὴ, προσπάθησ' ἓνα μόνον λόγον σου

Νὰ μοῦ εἰπῆς ἀκόμη. Εὐσπλαγχνίσου με!

Ὅμιλήσέ μου! μίαν λέξιν!

(προσπαθῶν νὰ τὴν ἐγειρῇ)

Διατί

Θέλεις νὰ μένης οὕτω πῶς ἀκίνητος!

Δεκαεξέτις! Εἶνε νεαρὰ πολὺ!

ὦ, ὄχι, ὄχι, δὲν ἀπέθανες! Λευκὴ,

Πῶς ἠδυνήθης μόνον τὸν πατέρα σου

Ν' ἀφήσῃς; Εἶνε ἀληθὲς πῶς ἄλλοτε

Δὲν θὰ σ' ἀκούσῃ πλέον; Διατί, Θεέ;

(Εἰσέρχονται ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ μετὰ λαμπάδων,

ἀκούσαντες τὸν κῶδωνα)

Ἐπῆρξεν ἀνοικτίρμων ὁ Θεὸς πρὸς σέ,

Ἄφοῦ σὲ ἔδωσ' εἰς ἐμέ. Τοῦλάχιστον

Δέν σε ἐκάλει, πρὶν τὴν ὠραιότητα

Μοῦ δεῖξῃ τῆς ψυχῆς σου; πρὸς τί μ' ἀφήσε

Νὰ ἴδω ποῖον εἶχα θησαυρόν; Ἴπρὸς τί,

Ὅτε μικρὰν ἀκόμη σὲ ἐπλήγωσαν

Τὰ ἄλλα τὰ παιδία, δὲν ἀπέθνησκας;

Κόρη μου! κόρη! . .

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ἈΝΔΡΕΣ καὶ ΓΥΝΑΙΚΕΣ τοῦ λαοῦ

ΜΙΑ ΓΥΝΗ

Μοῦ σπαράζουν τὴν ψυχὴν

Οἱ λόγοι του!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ στρεφόμενος

Ἄ! τώρα ἔρχεσθε! καλὰ!

Πολὺ ἐγκαίρως ἔρχεσθε!

(δραττόμενος τοῦ περιλαίμου ἀμαεηλάτου τινός,

ὅστις κρατεῖ μαστίγιον)

Χωριάτη, σὺ

Εἰπέ μου, ἔχεις ἄλογα, ἀμάξι;

Ο ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ

Ναί. —

Πῶς με τινάζει!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐχεις; Βάλε τὸ λοιπὸν

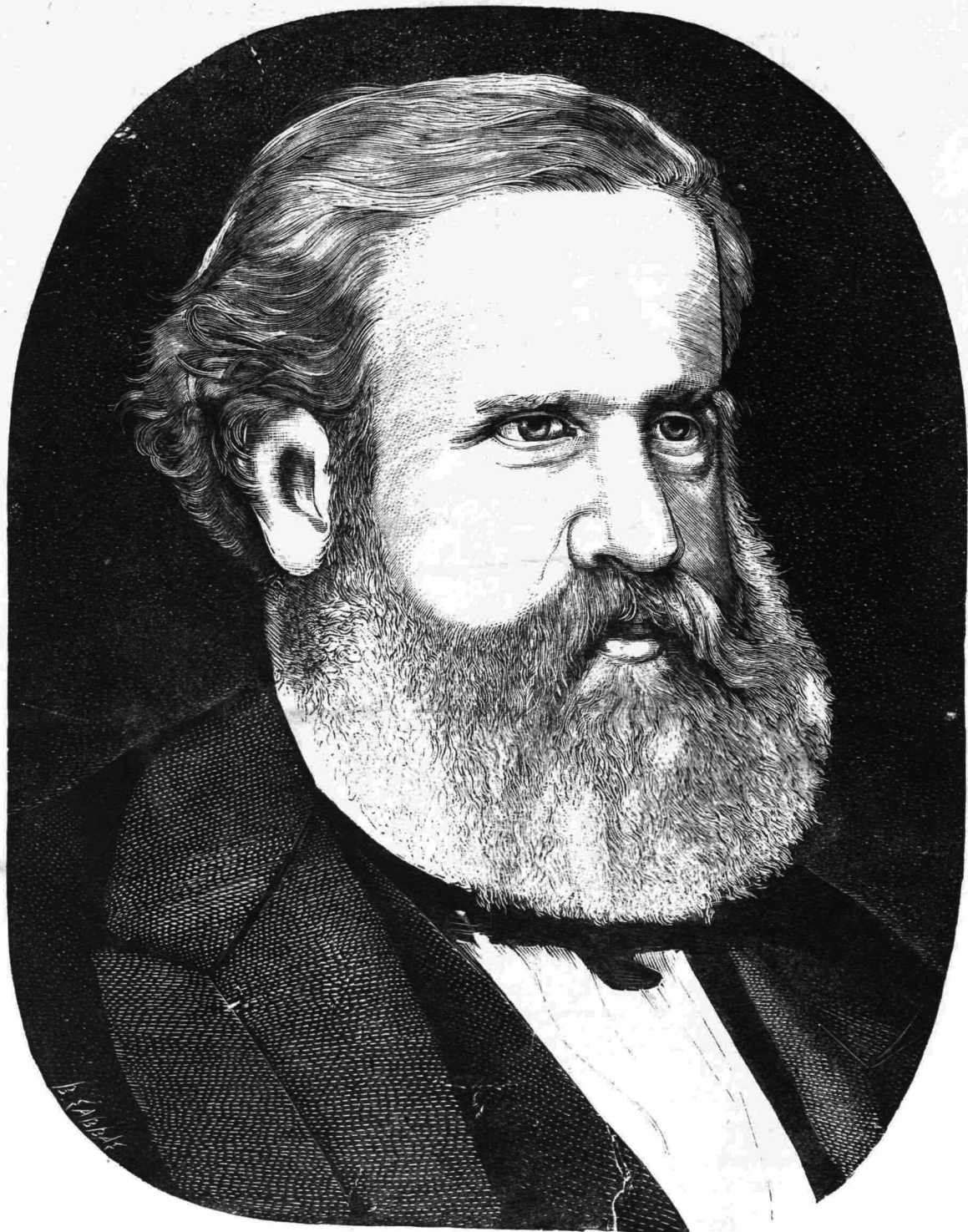
Νὰ κόψῃ τὸ ἀμάξι τὸ κεφάλι μου.

(ἐπανέρχεται καὶ ῥίπτεται ἐπὶ τοῦ πτώματος)

Κόρη μου!

ΕἰΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Κάτι φονικὸν θὰ ἔγεινε!



ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ Β'.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ

'Επί τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Βρασιλιανῆς ἐκθέσεως

*16^ο σελ. 158



ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΘΙΕΡΣΟΥ

ΕΝ ΝΑΝΗ.

Στηθείς τὴν 3^{ην} Αὐγούστου 1879. Ἔργον τοῦ γλύπτου Γιλβέρτου (*18^ο σελ. 159)

Τί δύστυχος πατέρας ! Μὴ ἀφήσωμεν
Αὐτὸν πλησίον τῆς.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ὅχι ! ἐπιθυμῶ

Νὰ μείνω ! θέλω νὰ τὴν βλέπω ! Ἐγὼ σὰς
Δὲν σὰς γνωρίζω. Πῶς θὰ τὴν ἀρπάσητε
Ἄφοῦ κακὸν κανένα δὲν σὰς ἔκαμα ;

(πρὸς μίαν γυναῖκα)

Κυρία, κλαίεις ; ὦ σὺ εἶσαι ἀγαθή,
Νὰ μὴ μου τὴν ἀρπάσουν λέγε τους.

(Ἡ γυνὴ ἐπεμβαίνει ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ἐπανέρχεται
πρὸς τὴν Λευκὴν πρὸ τῆς ὁποίας γονυπετεῖ)

Πτωχέ !

Κλίνε τὸ γόνυ, παρ' αὐτὴν ἀπόθανε
Γονυπετής !

Ἡ ΓΥΝΗ

Μὰ ἡσυχάσατε. Ἐὰν

Τοιουτοτρόπως θὰ φωνάζετε, αὐτοὶ
Θὰ σὰς τὴν πάρουν.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ, ἀφήσατέ μου τὴν,

Νομίζω πῶς ἀκόμη δὲν ἐξέπνευσε !

Τὴν συνδρομὴν μου θέλει ! Ἀλλὰ τρέξατε
Βοήθειαν καμμίαν νὰ ζητήσητε

Ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἐπὶ τῆς καρδίας μου
Ἀφήσατέ τὴν, καὶ θὰ ἦμαι ἡσυχος.

(Τὴν σῦρει ἔλθῃ πρὸς τὸ στήθος του, καὶ τὴν διευθετεῖ
ὡς μήτηρ τὸ κοιμώμενον τέκνον τῆς)

Ὅχι ! νεκρὰ δὲν εἶνε. Ὁ Θεὸς αὐτὸ

Δὲν ἤθελε ! Διότι τὸ γνωρίζει πῶς

Δὲν ἔχω εἰς τὸν κόσμον ἄλλο τι, ἐκτὸς

Αὐτῆς. Ὁ κόσμος ὅλος σ' ἀποστρέφεται

Ὅποταν ἦσαι ἄσχημος. Σὲ φεύγουσιν

Οἱ ἄνθρωποι, κανεὶς τῶν δὲν παθαίνεται

Εἰς τὰ δεινά σου. Ἀλλ' αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ,

Αὐτὴ εἶν' ἡ χαρὰ μου καὶ τὸ στήριγμα.

Ὅταν γελῶσι τὸν πατέρα τῆς, αὐτὴ

Μαζῆ του κλαίει. Τόσον εὐμορφος, νεκρὰ !

Ἀδύνατον ! δότε μου τώρα κάτι τι

Τὸ μέτωπόν τῆς νὰ σπογγίσω.

(τῆ σπογγίζει τὸ μέτωπον)

Ἐρυθρὸν

Τὸ χεῖλός τῆς ἀκόμη εἶνε. Ἄν καὶ σεῖς

Ἐβλέπατε ἐκείνην παῖδα διετῆ

Μὲ τὴν χρυσοῦν τῆς κόμην ! ὦ, ἐγὼ, ξανθὴν

Ὅς ἦτο τότε, δὲν τὴν ἐλησιμόνησα.

Βασανισμένη κόρη, εὐτυχία μου,

Λευκὴ μου ! οὕτω τὴν ἐκράτουν ἄλλοτε

Παῖδιον. Ὅπως τώρα, ἀνεπαύετο

Ἐπ' αὐτῆς μου καὶ τότε. Ἄν εἰξεύρατε,

Ὅταν ἐξύπνα, ποῖος ἦτο ἄγγελος.

Δὲν ἐφαινόμην εἰς αὐτὴν παράδοξος,

Μοὶ ἐμειδίωσιν οἱ γλυκεῖς τῆς ὀφθαλμοί,

Κ' ἐφίλουν τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας. Ἄκακον

Παῖδιον ! — Ὅχι, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ

Κοιμᾶται, ἡσυχάζει. Μόλις πρὸ μικροῦ
Ὡσὰν ἀποθαμμένη ἦτο, κύριοι.

Ἐξύπνησεν ἐν τούτοις. Περιμένετε.

Ναί, θὰ ἰδῆτε πάλιν νὰ ἀνοίξωσι

Τὰ βλέφαρά τῆς ἔξαφνα. Ἐ, βλέπετε,
Κύριοι, ὅτι τώρα ὀμιλῶ ὀρθῶς.

Κανένα δὲν προσβάλλω, εἶμαι ἡσυχος,
Γλυκίς. Ἄφοῦ κανένα δὲν παρήκουσα,
Δύνασθε ἐλευθέρως νὰ μ' ἀφήσητε
Τὴν κόρην μου νὰ βλέπω.

(παρατηρῶν αὐτὴν)

Ἐκφρασις

Πόνου καμμία, οὐδὲ μία κἄν ρυτίς !

Ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου τὰς ἐθέριμα

Τὰς χεῖράς τῆς. Ἰδέτε, ψαύσατε αὐτάς.

Ἡ ΓΥΝΗ τῷ Τριβουλέτῳ

Ὁ ἰατρός.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ τῷ χειρουργῷ

Ἐλάτε, ἴδατε αὐτὴν,

Δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσω. Δὲν εἶν' ἀληθὲς
Λιπόθυμος πῶς εἶνε ;

Ὁ ἰατρός ἐξετάζει τὴν Λευκὴν

Φεῦ ! ἀπέθανε !

(Ὁ Τριβουλέτος ἀνατινάσσεται αἰφνιδίως)

Ἐχει πληγὴν βαθεῖαν εἰς τὰριστερόν

Πλευρόν. Τὸ αἷμα ἔφερε τὸν θάνατον.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τὴν κόρην μου, τὴν κόρην ἐθανάτωσα !

(πίπτει ἀνάσθητος)

Ε. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ὁ περίφημος Ῥώσσος μυθιστοριογράφος Ἰβάν Τουργένεφ γεννηθεὶς ἐν Orei τῆ 7 Νοεμβρίου 1808 ἀπέβησε τῆ 5 Σεπτεμβρίου τοῦ 1883 ἐν Βουγιναί πάσχωσιν ἕκ χρονίου νοσήματος. Ὁ Τουργένεφ ἐξορισθεὶς ἐκ τῆς Ῥωσσίας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων τοῦ *Coqoi* διήλθε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του ἐν Γαλλίᾳ ἢν τόσον ἠγάπησε δημοσιεύσας καὶ πλεῖστα τῶν ἔργων του ἐν τῇ *Revue des Deux Mondes*, ἐξ ὧν τὸ κάλλιστον τῶν δημοσιευθέντων, θεωρεῖται τὸ *Terres vierges*, ἀκριβὲς ἀπεικόνισις τῆς Ῥωσικῆς κοινωνίας ὑπὸ τὴν ἐπ' ὄψιν τοῦ μηδενισμοῦ καὶ κοινωτισμοῦ.

Ὁ Τουργένεφ — λέγει ὁ *Merimée* — δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν σχολὴν, ἀκολουθεῖ τὰς ἰδίας ἐμπνεύσεις, καὶ δίδεται εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Λεπτὸς παρατηρητῆς, εἶνε ταυτοχρόνως καὶ ζωγράφος καὶ φιλόσοφος εἰς τὰ ἔργα του.

Ὁ θάνατος τοῦ Τουργένεφ εἶνε σπουδαία ἀπώλεια διὰ τὴν φιλολογοῖαν.

Χάριν δὲ τῶν ὑμετέρων ἀναγνωστῶν μεταφερομέν τινα ἔργων του ἐκ τῆς « *Revue Politique et Littéraire* ».

ΣΤΑΣΟΥ !

Στάσου ! Τοιαύτην οἶαν σὲ βλέπω τώρα, μένε διὰ παντός εἰς τὴν μνήμην μου ! Ἐκ τῶν χειλέων σου διέφυγεν ἡ τελευταία ἐνθουσιασμένη ἠχώ.... Οἱ ὀφθαλμοί σου δὲν λάμπουν καὶ δὲν